

udvalget — altsaa nøjedes med at foreslaa et yderligere Tilskud paa 10 Kr. pr. Barn —, var det, fordi vi mente, at saa maatte det kunne lykkes at samle alle om et saadant Forslag. Da jeg i Efteraaret blev Medlem af Finansudvalget, glædede jeg mig over, at naar jeg nu kom derind, maatte det kunne lykkes mig at skaffe saadanne Bevillinger som f. Eks. den, jeg omtalte i Forgaars, til Redningsmanden paa Vestkysten og lignende, fordi man der havde Lejlighed til i en snævrere Kreds at udvikle, hvorledes disse Forhold egentlig vare, saa det paa den Maade kunde lykkes at faa dem forbedrede. Det er ogsaa lykkedes i enkelte Tilfælde. Men hvorfor har det dog Gang efter Gang været saaledes i Finansudvalget, at vi angaaende Bevillinger som dem, der her er Tale om, have maattet kæmpe med Ministeren? Og naar vi skulle kæmpe med Ministeren, vide vi, at saa følger Flertallet ham, selv om det i sit Hjærte siger, at disse 10 Kr. burde ydes disse Børn.

Det er blevet sagt, at Forstanderne paa Børnehjemmene have en vanskelig Opgave, og det er rigtigt. Men naar Opgaven er saa vanskelig, synes jeg, disse Forstandere med Rimelighed kunde vente, at der ikke fra Statens Side blev lagt dem yderligere Hindringer i Vejen, idet man stillede dem saa karrigt og smaaligt, at naar der kommer Beretninger fra disse Børnehjem, lyder det altid, at de trænge til Penge. Man siger, at vi leve i „Barnets Aarhundrede“. Da vi havde Lovforslaget om Overværgeraadsinspektøren til Forhandling, kom man baade fra Reformpartiets, fra den højtærede Justitsministers, ja, fra alle Sider og fortalte om sin Interesse for de hjemløse Børn og sagde, at vi burde gøre, hvad der stod i vor Magt, for at skaffe dem en saa god og sollys Tilværelse som muligt. Men man har dog kun 22 Kr. at ofre til hvert Barn. Og naar man fra Reformpartiets egen Side fortæller, at der er Trang til flere Penge, og vi saa sige: Giv dem 10 Kr. mere eller 32 Kr. pr. Barn, skulle vi dog kæmpe med de Herrer om en saa lille Bevilling.

Jeg ved, hvad der vil ske. Jeg ved, at naar vi nu skulle stemme, vil Forslaget blive forkastet. Saa møder der op en Række af „Pligtens Ofre“, der have at følge Ministeren, selv naar han modsætter sig et Forslag, hvorom de i deres Hjerter sige, at denne Bevilling burde gives. Resultatet bliver, at man til Sommer igen skal ud med Tiggerposen for at skaffe Midler til disse Børnehjem. Saa skal man arrangere

Børnehjælpsdag. Saa skal man haabe paa, at disse Børn kunne faa det nødvendige, fordi der er tilstrækkelig mange, der ville give milde Gaver rent tilfældigt. Er man saa ikke i Stand til at sætte disse Opraab sammen, saa de kunne virke med fornøden Kraft, skulle Børnene lide Savn. Det er den Interesse, man har for de hjemløse Børn, at man modsætter sig en Ændring som denne. Det kan maaske være rigtigt, at den højtærede Minister siger, at det endelige Forslag endnu ikke er færdigt. Men ærede Medlemmer maa dog indrømme, at det Forslag, vi her have stillet om en ekstraordinær Bevilling af 10 Kr. til hvert Barn, ikke kan foregribe noget som helst. Jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Minister mener, at Staten, naar vi skulle have den endelige Ordning, kan slippe billigere end 10 Kr. mere pr. Barn, altsaa 32 Kr. i alt.

Skulle vi hver Gang kæmpe om Bevillinger af den Art og faa vore Forslag derom forkastede, maa vi gaa ud til Vælgere og fortælle dem, hvad det betyder, naar man fra Reformpartiet raaber paa sin Kærlighed til de hjemløse Børn. Saa vide vi, hvad det betyder, naar de skulle til at vederlægge denne Kærlighed med en Smule Penge. Man har fra den Side kun den Kærlighed, saa længe det drejer sig om Ord. Koster det Penge, skulle vi kæmpe med dem, selv naar det drejer sig om saa smaa og ubetydelige Bevillinger som den, der her er Tale om. Jeg vil altsaa meget anbefale at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 149 om, at der til disse 51 Børnehjem, hvor der er anbragt 1,153 Børn, bevilges yderligere 12,200 Kr., som udbetales med 10 Kr. mere til hvert Barn. Disse Hjem faa saa vist Vanskeligheder nok endda at kæmpe med i det kommende Aar.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Jeg har først og fremmest at bringe en Tak til det ærede Udvalg for god Behandling af de af mig stillede Ændringsforslag. Samtlige de af mig stillede Ændringsforslag — det er vistnok 46 — ere tiltraadte saaledes, at 43 ere tiltraadte af hele Udvalget, 2 af et Flertal og 1 ogsaa af et Flertal, som kun er blevet til paa den Maade, at et Mindretal byder mig endnu mere, end jeg har begæret. De allerfleste af disse Forslag, hvorom der saaledes har været fuld Enighed indenfor Udvalget, er det overflødigt for mig at omtale. Dog vil jeg tillade mig i al Korthed at takke for forskellige, om jeg saa